

ลิลิตพระลอ

๑ มากุจะเสียงน้ำ	นองไป ปรีนา
น้ำช้อกาหลงไหล	เซียวแท้
ผิวจะกลาไคล	บรอด คีนนา
น้ำจูงเวียนวนแม่	รอดไส้จงไหล ฯ
๑ ครันวางพระโอษฐ์น้ำ	เวียนวน อยู่นา
เห็นแก่ตาแดงกล	เลือดย้อม
เหตุยัรททน	ทุกซ์ใหญ่ หลวงนา
ถนัดตั้งไม้ร้อยอ้อม	เท่าท้าวทักบทรวง ฯ
๑ บให้คนรู้เรื่อง	ผืนใจ อยู่นา
ชนจากสรงเสด็จใน	อาสน์ให้
ยังสุวรรณพลาไชย	ไคคัง นีนนา
ปีค่ม่านละห้อยให้	ออกท้าวบุญเหลือ ลูกเอย
๑ พระตายจงลูกได้	เห็นผี ทำนนา
ผีลูกตายกษัตริย์	แม่ได้
เผาศพลูกอย่ามี	อุจาด ราแม่
ฤบร้างเผาผีให้	บร้างได้เผาผี ลูกเลย ฯ

กิตติพระลอ

โคลง ๒ ลูกตายก็ตายแล้ว เจ็บบตายเห็นหน้าแก้ว
 ๑ เกิดเกล้ากามา ฯ

๑ น้ำตาไหลหลังให้ เป็นเลือดตกอกใหม่
 ออกท้าวฤาเห็น ลูกเลย ฯ

๑ ลางเข็ญเห็นแห่งน้ำ ออกลูกเพียงผกขัว
 ออกท้าวใจบุญ ลูกเอย ฯ

๑ เปนขุนยศจึงฟ้า ฤาบาปจำห้วยหล้า
 หล่มหล่มตานเดียว ฯ

๑ จะเหลียวเหลียวบได้ เขียบแผ่นดินผิดได้
 อยู่เต็มบาทา พระเอย ฯ

โคลง ๔ เกยเปนจอมโลกเจ้า ไอศวรร้อย
 ๑ ร้อยเอ็ดเมืองราชคฤ กิ่งเฝ้า
 มาตกถึงกลางอรร-- ฌพแต่ เตียวนา
 ยีวบเห็นหน้าเจ้า ลูกแล็บเห็น ลูกเลย ฯ

๑ ไร่บ ท้าวธเปนทฤษ์เท่าฟ้า คิดหยั่งหน้าหยั่งหลัง ระวังองค์
 บพิตร ปัดบให้คนเห็น เปนทฤษ์ทฤษ์จริงริน แข่งทำขึ้น
 เผยมาน เรียกชาวค่านธิบอง สุน่าสองพี่เลี้ยง เพียงหฤทัย

ลิลิตพระลอ

ไปดู ที่ควรรูจะหยุดยั้ง ที่จะกั้งจะปัก ให้จงชิตจงชอบ
 ที่จะลอบจะเล็ด จงเป็นเขบ็ตเป็นกล ที่สถลมารคจงต้อง
 ท่องทางคคจงชื่อ ท่องทั้งซี่ยคำบล ที่จะชุมพลข้างม้า คุ
 ้งหน้าทั้งหลัง ระวังทั้งไกลทั้งไกล ตาไปใจส่องแล้ สองพี
 พิศจงแท้ ถัดวันเขบ็ตการ ฯ

โคลง ๒ รับสารภษัตริย์สั่งแล้ว ให้ว่าบทงกชแก้ว
 จึ่งผ้ายลีลา ฯ

๑ มิกลาคำสั่งท้าว คุที่ทางทุกตัว
 ถัดวันใจจำ ฯ

๑ นำสองนายสู่สร้อย ทำเป็นพี่น้อง
 ดัชย์หมู่บ้านเทียมทาง ฯ

๑ เอาสินศทางสอดจ้าง แขงคังเหล็กเงินง้าง
 อ่อนได้โดยใจ ฯ

๑ เป็นผ่ายในสนธิแล้ว กระทบนายขวัญแก้ว
 กล่าวเกลี้ยงคำหวาน

๑ บอกออาการถ้อย เขาว่าอย่าแคลนน้อย
 หนึ่งไว้งารคุ ฯ

ลิลิตพระลอ

๑ ร่าย ข้าก็เข้าไปดูอุทยาน หมู่พยาบาลสวนให้ ให้สินจ้าง
 ชักชิต เงินทองปีตปากไว้ ใช้โตได้ทุกประการ ข้าก็ไปด
 ทวารเวียงวัง คุมเรือสองกษัตริย์ ที่ซัดข้าเห็นถ่อง ที่
 คล่องข้าเห็นถึ ทกที่ข้าเห็นถ้วน ม้วนทั้งมวลข้าใส่ใจ ห่อนให้
 ไครเห็นได้ ซ่อนเงื่อนงำไว้ เกี่ยวกันเป็นกล ฯ

๑ ร่าย แล้วไต่หนทางเสร็จ เสร็จบ้านทางซื่อซว่อง สองนาย
 ท่องทางป่า ง่าเงยไปคล้ายคล้าย จรม้ายไปถึงหัน คั้นทาง
 ไปบึง ถึงสมเด็จพระเจ้าตน ให้อัญชลนกระแทน เห็นที่แ่ง
 ที่มีศ ทูลโดยกิจแล้วถ้วน เขียนชื่อขบวรถวายถ้วน ถึถ้อย
 ทุกประการ ฯ

๑ ร่าย พระภูบาลศรีสรรอง ไวข้างสองม้าสี ให้อยู่ที่นายค่าน
 ท่านก็เลือกคนสามสิบทัศ อาจสามารถโดยเสด็จ คนเจ็ดสิบ
 ไว้เล่า อยู่ด้วยเหล่าช้างม้า เจ้าหล้ายังสำราญ หยุดทำ
 วารวันดี ฝ่ายสองศรีพี่เลี้ยง ฟังราชโองการเกลี้ยง กล่าว
 ถ้ำทูลสนอง ท่านนา ฯ